

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžf/13/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013201898
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013201898.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: Mesto Veľký Krtíš, IČO: 319 651, s doručovacou adresou Mestský úrad, J.A. Komenského č. 3, 990 01 Veľký Krtíš, zast. : Nosko & Partners, s.r.o., IČO: 36 860 107, advokátskym spoločenstvom so sídlom Podjavorinskej č. 2, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie so sídlom Dunajská č. 68, 820 04 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. septembra 2014 č.k. 2S 250/13-57, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. septembra 2014 č.k. 2S 250/13-57 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 11521-P/2013 zo dňa 18.09.2013 (ďalej na účely rozsudku „napadnuté rozhodnutie“-č.l. 26) predsedníčka žalovaného ako rozkladový orgán oprávnený podľa § 61 ods. 2 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdila rozhodnutie prvostupňového orgánu žalovaného č. 027-3000/SK/6/2012-7000 zo 16.05.2013 (ďalej na účely rozsudku tiež „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) vo veci uloženia pokuty vo výške 81.021,06 €.

2. Uvedenú pokutu prvostupňový orgán uložil podľa § 149 ods. 1 písm. c) zák. č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 25/2006 Z.z.“) žalobcovi za to, že v rámci zákazky „Aréna otvoreného kúpaliska Mesta Veľký Krtíš“ (ďalej na účely rozsudku len „dotknutá zákazka“) so stanovenou hodnotou

40.000.000 Sk použil na jednotlivé stavebné objekty stavby samostatne postupy zadávania zákaziek, a to:

- podprahovú zákazku „Stavebný objekt SO.14 Odvodnenie pozemku od spodnej vody a využitie vody pre technické účely“,
- podprahovú zákazku „Stavebný objekt SO.01 Vstupná budova so šatňami“,
- podprahovú zákazku „Stavebný objekt SO.02 Vodná plocha prírodného bazénu a SO.08 Vnútroareálové rozvody vody“,
- podprahovú zákazku „Stavebný objekt SO.06 Sadové úpravy a záhradná architektúra“,
- zákazku s nízkou hodnotou, rokovacie konanie bez zverejnenia „Technologická časť objektu SO.02 Vodná plocha prírodného bazénu“,
- zákazku s nízkou hodnotou „Stavebný objekt SO.11 Prípojka VN 22kV + Trafostanica (Prekládka VN)“,
- zákazku s nízkou hodnotou „Stavebný objekt SO.04.6 Oplotenie areálu“,
- zákazku s nízkou hodnotou „Stavebný objekt SO.04 Ihriská a športoviská (SO.04.4 Tobogany a vodné šmykľavky a SO.04.5 Minigolfové ihrisko)“,
- zákazku s nízkou hodnotou „Stavebný objekt SO.04 Ihriská a športoviská (SO.04.5 Minigolfové ihrisko - podkladné konštrukcie, oplotenie a osvetlenie)“,
- zákazku s nízkou hodnotou „Stavebný objekt SO.04 Ihriská a športoviská (SO.04.3 Detské ihrisko)“,
- zákazku s nízkou hodnotou „Stavebný objekt SO.05 Parkoviská a spevnené plochy“, a tiež
- zákazku s nízkou hodnotou „Stavebný objekt SO.03 Bufety a občerstvenie“,

(ďalej na účely rozsudku len „jednotlivé zákazky“), čím podľa prvostupňového orgánu došlo v rozpore s § 5 ods. 12 zák. č. 25/2006 Z.z. k rozdeleniu dotknutej zákazky s cieľom vyhnúť sa použitiu postupu pri zadávaní podlimitnej zákazky.

Podľa § 149 ods. 1 písm. c) zák. č. 25/2006 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec úrad uloží verejnému obstarávateľovi a obstarávateľovi pokutu vo výške 5% súčtu zmluvných cien, ak rozdelil predmet zákazky s cieľom vyhnúť sa použitiu postupu pri zadávaní nadlimitnej zákazky a pri zadávaní podlimitnej zákazky.

Podľa § 5 ods. 12 zák. č. 25/2006 Z.z. v citovanom znení zákazku nemožno rozdeliť ani zvoliť spôsob určenia jej predpokladanej hodnoty s cieľom vyhnúť sa použitiu postupov zadávania zákazky podľa tohto zákona.

3. Žalobca na základe vykonanej kontroly verejného obstarávania (26.01.2012) zistil skutkový stav v nasledujúcom rozsahu. V období od júna 2009 do júna 2010 žalobca uzavrel na 12 jednotlivých zákaziek osobitné zmluvy o dielo s týmito vybranými uchádzačmi - J-STAV spol. s r. o., Veľký Krtíš, ďalej ECHO, spol. s r. o., Veľký Krtíš, ako aj Bio-Water Gardens, s. r. o. a tiež s uchádzačom Elektroenergetické montáže, a. s., Žilina a Adara Slovakia, s. r. o., Hlohovec ako aj EL-REZ, s. r. o., Veľký Krtíš v zmluvne dohodnutých cenách.

K uzavretiu zmlúv s uvedenými uchádzačmi malo podľa žalovaného dôjsť v rozpore s § 5 ods. 12 zák. č. 25/2006 Z.z. tým, že žalobca rozdelil predmet dotknutej zákazky s cieľom vyhnúť sa použitiu postupu pri zadávaní podlimitnej zákazky.

4. K námietkam žalobcu žalovaný uviedol, že pokuta uložená žalobcovi nie je identická s možným správnym deliktom, na ktorý poukazoval podnet na vykonanie kontroly doručený prvostupňovému orgánu dňa 02.08.2010. Preto sa prvostupňový orgán nemohol už v deň doručenia uvedeného podnetu dozvedieť o sankcionovanom porušení zák. č. 25/2006 Z.z., ako nesprávne mal namietat žalobca.

5. K námietke o uplynutí subjektívnej prekluzívnej lehoty žalovaný zdôraznil, že žalobcovi bola uložená pokuta podľa § 149 ods. 1 písm. c) v spojení s § 153, § 155l ods. 5, § 155k ods. 4 a § 155d ods. 4 zák. č. 25/2006 Z.z., nakoľko predmetné správne konanie sa viaže k verejnému obstarávaniu realizovanému v období už k 29.06.2009, kedy žalobca v rámci podprahovej zákazky „Stavebný objekt SO.14 Odvodnenie pozemku od spodnej vody využitie vody pre technické účely“ zverejnil a odoslal výzvu na predloženie ponúk vybraným záujemcom.

Pri ich aplikácii najmä žalovaný prihládol na dátum, kedy bol prvostupňovému orgánu doručený vyššie uvedený podnet, resp. na termín, kedy bolo započaté s verejným obstarávaním jednotlivých stavebných objektov, t.j. v uvedenom čase bolo účinné ustanovenie § 149 ods. 4 zák. č. 25/2006 Z.z. Práve za rozhodujúci deň, kedy sa žalovaný dozvedel o porušení zákona, žalovaný považuje deň prerokovania protokolu (20.03.2012), a preto konanie o uložení pokuty bolo začaté v jednoročnej subjektívnej prekluzívnej lehote (19.06.2012).

Podľa § 149 ods. 4 zák. č. 25/2006 Z.z. v citovanom znení úrad začne konanie o uložení pokuty do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o porušení zákona, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu došlo. Za deň, kedy sa úrad dozvedel o porušení zákona, sa považuje deň prerokovania protokolu o výkone kontroly.

6. K argumentu žalobcu o neobstarávaní dotknutej zákazky ako celku z dôvodu nemožnosti určenia predpokladanej hodnoty zákazky žalovaný upozornil na zmluvu o dielo, ktorú žalobca uzavrel so zhotoviteľom TATRA PROJEKT - Ing. Arch. Milan Petrínek, Bratislava, a v ktorej bola určený investičný náklad stavby v sume 1,3 milióna €.

Tak isto subjekt Hydroprojekt s. r. o. predložil žalobcovi súhrnný rozpočet objektu SO.14 vo výške 1.170.299,74 €.

7. Ďalej sa žalovaný zaoberal námietkami žalobcu vo vzťahu k tomu, že nakoľko došlo k zmene pôvodného návrhu, nebolo možné túto stavbu obstarávať ako celok podľa neúplnej a neschválenej projektovej dokumentácie v stavebnom konaní. Uvedenú námietku žalovaný vyhodnotil ako irelevantnú, nakoľko pri obstarávaní vyššie uvedených jednotlivých zákaziek žalobca použil postup zadávania týchto zákaziek pred samotným vydaním stavebného povolenia.

K okolnosti úverového zaťaženia žalobcu ako mesta a jeho povinnosti pri svojom hospodárení dodržiavať pravidlá rozpočtového hospodárenia podľa zákona č. 583/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách územnej samosprávy a o zmene a doplnení niektorých zákonov žalovaný uviedol, že nepovažuje plnenie povinností vyplývajúcich pre samosprávy z uvedeného zákona za prekážku, ktorá by bránila obstarávaniu dotknutej zákazky.

8. Ďalej sa žalovaný zaoberal námietkou žalobcu vo vzťahu k časovému aspektu pripravenosti projektovej dokumentácie, na splnenie podmienky podľa § 58 písm. b) zák. č. 25/2006 Z.z., k otázke, či projektová dokumentácia k niektorým častiam projektu vykazuje znaky umeleckého diela, resp. o poskytnutí know-how zo strany spoločnosti Bio-Water Gardens, s. r. o., ako aj k otázke zavinenia.

Zároveň žalovaný zdôraznil, že v zmysle princípov verejného obstarávania nie je možné potenciálnych dodávateľov teritoriálne obmedziť len na dodávateľov z územia Slovenskej republiky, nakoľko takéto obmedzenie by bolo v rozpore s úniovým princípom nediskriminácie a rovnakého zaobchádzania.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

9. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žalobu z 21.10.2013 na Krajský súd v Bratislave.

10. Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konania, ktoré mu predchádzalo podľa ustanovení Druhej hlavy Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že napadnuté, ako aj prvostupňové rozhodnutie, ako aj postup žalovaného, boli v súlade so zákonom a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

11. Z obsahu rozsudku krajského soudu vyplývá, že se v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného. Podľa mienky krajského soudu žaloba je príliš všeobecná a v podstate neuvádza žiadne vecné argumenty spochybňujúce správnosť záverov žalovaného uvedených v napadnutom rozhodnutí, ktoré riadne odôvodňujú aj výrok napadnutého rozhodnutia. Obsahuje všeobecné konštatovania žalobcu, keď tento nešpecifikoval žiadne podstatné dôvody, prečo by malo byť preskúmané rozhodnutie nezákonné.

12. Ďalej s použitím rozsiahlej citácie vrcholných súdnych orgánov Českej republiky a Slovenskej republiky krajský súd vyslovil záver, že žalovaný vec po právnej stránke posúdil správne a keďže napadnuté rozhodnutie ako aj postup žalovaného boli v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, tak krajský súd žalobu vyhodnotil ako nedôvodnú.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

13. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 18.11.2015 (č.l. 63) proti rozsudku krajského soudu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu napriek požiadavke zákonodarcu zakotvenej v ustanovení § 205 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. výslovne neuviedol žiadny zo zákonom uznaných dôvodov odvolania (s výnimkou nesprávneho právneho posúdenia veci). Preto odvolací súd musel v zmysle § 41 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. vyhodnotiť podané odvolanie podľa jeho obsahu (najmä s prihliadnutím na jednotlivé odvolacie námietky) nasledovne.

14. Následne odvolací súd rekapituluje odvolacie námietky žalobcu v stručnom prehľade:

- žalobca poukazoval na svoje námietky, a to protiprávny postup žalovaného, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých rozhodnutí z hľadiska nesprávneho právneho posúdenia veci, nezrozumiteľnosti, ako aj ďalšie bližšie nešpecifikované vady, ktoré mohli mať podľa žalobcu vplyv na rozhodnutie,
- žalobca nesúhlasil s hodnotením krajského soudu, že išlo o pokračujúci správny delikt, a pritom poukázal napríklad na každé čiastkové - dielčie konanie, ktoré by nebolo deliktom (napríklad stavba - SO.03 Bufety a občerstvenie), by malo za následok nesprávnosť rozhodnutia,
- krajský súd nepreskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu, a to bez ohľadu na obsah samotnej žaloby, nakoľko toto žalobcovi vyplýva z ustanovenia § 59 Správneho poriadku,
- krajský súd sa nevysporiadal s otázkou samotnej výšky sankcie, ktoré je zjavne neproporcionálna a neprimeraná povahe skutku a jeho dôsledkom (rozsudok Najvyššieho soudu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžf/85/2012 zo dňa 28.05.2013),
- samotná zákazka sa úspešne uskutočnila a samotné kúpalisko v celom svojom rozsahu slúži občanom mesta, ako aj jeho návštevníkom.

15. Záverom žalobca požadoval zmenu rozsudku krajského soudu tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

B)

16. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 19.01.2015 (č.l. 71) vyplýva, že v zmysle § 244 ods. 2 O.s.p. predmetom súdneho preskúmania podľa Druhej hlavy Piatej časti je rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov, žalobca doplnil ďalšie dôvody nezákonnosti až po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby, skutková podstata správneho deliktu uvedeného v § 149 ods. 1 písm. c) zák. č. 25/2006 Z.z. nevyžaduje kumulatívne splnenie ďalšej podmienky, napr. preukázanie neúčelnosti, resp. ne hospodárnosti prostriedkov vynaložených na vybudovanie kúpaliska, ako to účelovo a scestne tvrdí žalobca.

17. Záverom žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského soudu v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil.

IV.

Právne názory odvolacieho soudu

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) ako aj s prihladením na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihladením na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti rozhodnutia o uloženej sankcii vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

19. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu, či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody akokoľvek zasahovať, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

20. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžo/84/2007, sp.zn. 6Sžo/98/2008, sp.zn. 1Sžo/33/2008, sp.zn. 2Sžo/5/2009, či sp.zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

21. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či krajský súd pri aplikácii dotknutých ustanovení nepochybil.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

22. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že pokiaľ dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajského súdu

nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

23. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

24. V súvislosti s prejednávanou vecou tiež Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že konania o sankciách vo svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých konajúci orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

25. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. dopĺňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

26. Najvyšší súd sa stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, že žaloba je príliš všeobecná a v podstate neuvádza žiadne vecné argumenty spochybňujúce správnosť záverov žalovaného uvedených v napadnutom rozhodnutí (viď str. 7 rozsudku krajského súdu). Obdobne postupoval žalobca aj pri tvorbe odvolacích námietok, ktoré sú tiež všeobecné a v nich absentujú riadne skutkové a právne závery o vadách rozsudku vytýkaných prostredníctvom odvolacích dôvodov, z ktorých je relevantné iba zdôraznenie nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Žalobca v súvislosti s uvedeným odvolacím dôvodom však nespresnil, či jeho námietka smeruje proti nesprávnemu výberu právneho odvetvia, či právneho predpisu alebo právnej normy. Najvyšší súd preto po všeobecnom preskúmaní spôsobu aplikácie právnych noriem a ich výkladom krajským súdom musí konštatovať, že v odôvodnení rozsudku krajského súdu sa nevyskytujú tak zrejmé pochybenia, ktoré by mohli Najvyšší súd viesť k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom. Obdobný záver musí Najvyšší súd vysloviť aj k námietke žalobcu o nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodnutia.

27. Ďalej žalobca brojil proti klasifikácii správneho deliktu ako pokračujúceho správneho deliktu, ktorý je tvorený z niekoľkých jednotlivých konaní. Najvyšší súd k uvedenej argumentácii musí konštatovať, že základným porušením povinnosti žalobcu bolo nerešpektovanie jeho povinnosti mu uloženej v ustanovení § 5 ods. 12 zák. č. 25/2006 Z.z., t.j. rozdelením dotknutej zákazky na jednotlivé zákazky. Žalobcovi nebolo v žiadnom prípade vytýkané, že od dotknutej zákazky odčlenil iba uvedenú stavbu označenú ako „SO.03 Bufety a občerstvenie“.

Či bol alebo nebol tento stavebný objekt nedeliteľnou súčasťou dotknutej zákazky, toto Najvyšší súd nemôže posúdiť, nakoľko skutkový stav zistený prvostupňovým orgánom je odlišný od takejto argumentácie žalobcu.

28. V uvedenej súvislosti musí Najvyšší súd zdôrazniť, že zák. č. 25/2006 Z.z. vo všeobecnosti nezakazuje predmet zákazky deliť na jednotlivé časti. Iba zakazuje také umelé (nedôvodné) delenie zákazky, ktoré obchádza zákon s účelom zaradiť novovzniknuté zákazky do cenovo nižších kategórií, pričom hlavným dôvodom nie je výhodnosť (je irelevantné, či ide o cenovú, alebo technickú či samotnú možnú realizovateľnosť) pre obstarávateľa.

Zásadnou podmienkou pre obstarávateľa, ak chce pristúpiť k rozdeleniu zákazky na niekoľko menších zákaziek, je povinnosť nielen túto skutočnosť oznámiť v relevantných podkladoch už pri počiatku verejného obstarávania ale aj uviesť dôvod, ktorého naplnenie sleduje. Následne si potom tento dôvod musí obhájiť.

29. V žiadnom prípade nemôže Najvyšší súd akceptovať odvoláciu námietku žalobcu, že krajský súd bol povinný v zmysle § 59 Správneho poriadku preskúmať napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu.

Najmä z ustanovenia § 250j ods. 1 predvetie O.s.p. jednoznačne vyplýva dispozičná zásada, kedy žalobca ovláda rozsah súdneho prieskumu sformulovaním žalobných bodov. Z rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že sa v tomto rozsahu aj súdny prieskum vykonal.

30. Obdobne odvolacia argumentácia žalobcu (poukaz na rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 4SŽf/85/2012 zo dňa 28.05.2013, že v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré sú zjavne neproporcionálne a neprimerané povahe skutku, je v rozpore s právnou istotou a spravodlivosťou, ako aj s princípmi materiálneho právneho štátu, je vzhľadom na svoju neurčitosť neudržateľná.

Žalobca neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by mohli presvedčiť Najvyšší súd, že výška pokuty je v rozpore so zákonnými kritériami na ukladanie sankcie v prejednávanej veci.

31. Ako celkom irelevantná sa Najvyššiemu súdu javí odvolacia námietka, že nikto nespochybnil, a to ani krajský súd, ani kontrolný orgán, neúčelnosť alebo nehospodárnosť prostriedkov vynaložených na dokončenie dotknutej zákazky (t.j. vybudovanie kúpaliska) z rozpočtových prostriedkov žalobcu.

Preto sa k nej nebude vyjadrovať.

V.

32. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného o uložení sankcie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle osobitného správneho predpisu (zák. č. 25/2006 Z.z.). Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca svojim konaním porušil ustanovenie § 5 ods. 12 zák. č. 25/2006 Z.z.

Počas konania Najvyšší súd mu z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, popri prípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

33. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom

podľa § 219 ods. 2 O.s.p., s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

34. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nenastalo.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).